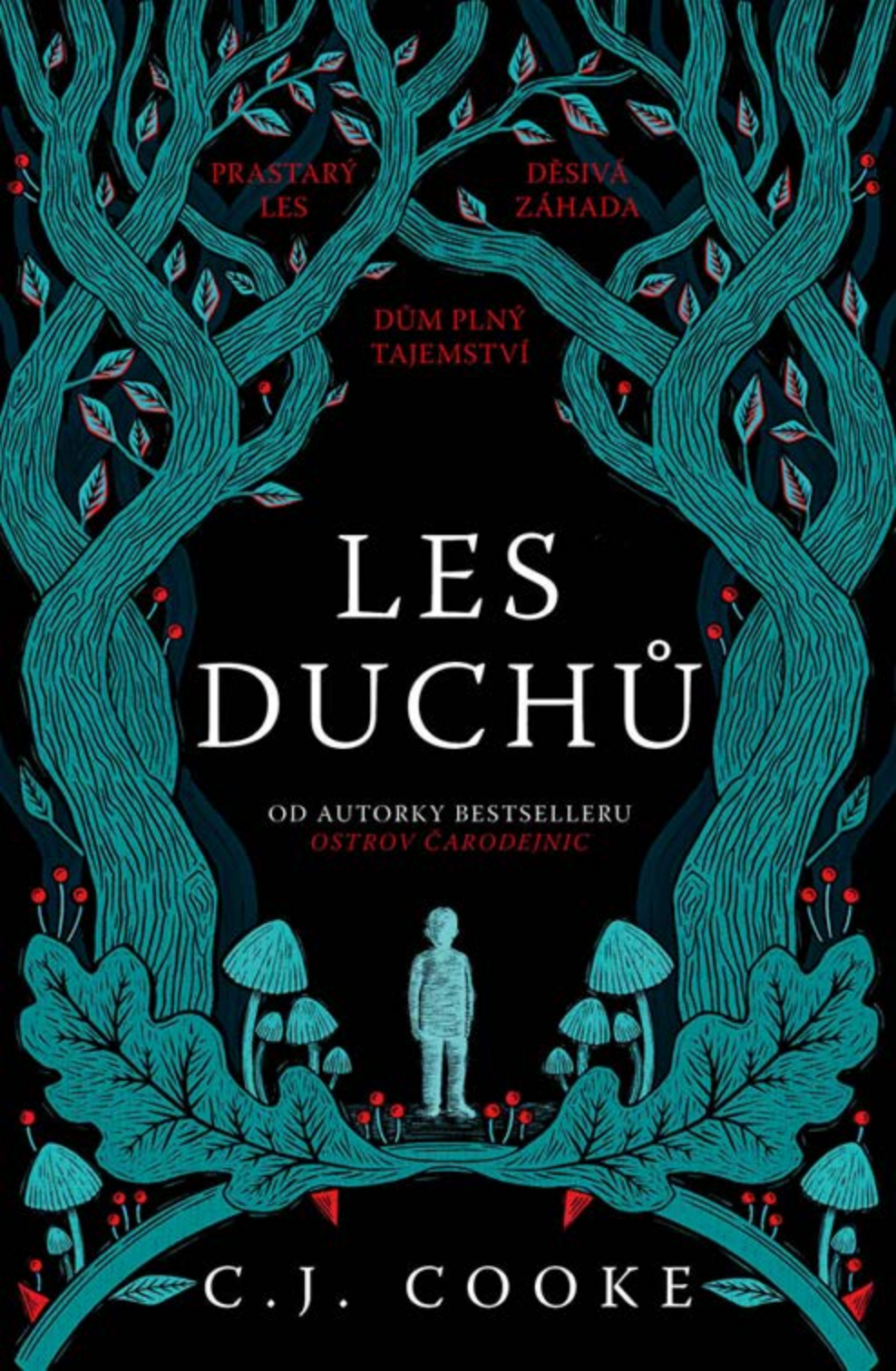

PRASTARÝ
LES

DĚSIVÁ
ZÁHADA

DŮM PLNÝ
TAJEMSTVÍ

LES DUCHŮ

OD AUTORKY BESTSELLERU
OSTROV ČARODEJNIC

C. J. COOKE

LES
DUCHÛ

Copyright © 2023 by C. J. Cooke

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Julie Tesla, 2025

Cover © Andrew Davis, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5797-8 (pdf)

LES
DUCHŮ
C . J . COOKE

přeložila Julie Tesla

FOBOS

Věnováno mým dcerám

Melody,

Summer

a Willow

*a také všem ženám a dětem,
které prošly skotskými domovy pro matky s dětmi.*

Za nějakou minutu nebo dvě vyňala Housenka dýmku z úst, (...) slezla z hříbu a odplazila se do trávy, poznamenávajíc jen jako mimochodem: „Jedna strana vás natáhne, druhá strana vás zkrátí.“

„Jedna strana *čeho*? Druhá strana *čeho*?“ pomyslila si Alenka.

„Hříbu,“ řekla Housenka.

Lewis Carroll,
Alenčina dobrodružství v říši divů a za zrcadlem
překlad Jaroslav Císař

Kdo vstoupí na zeleň víl,
rozloučí se se štěstím.
Kdo vílí kruh poruší,
smrt mu cestu přeruší.

tradiční skotská říkanka

„Ty mě zabiješ,“ zanaříká. „Chceš, abych shořel v ohni.“

Ta slova dopadnou jako rány. Prohlížím si jeho roztomilý obličejík a něžné hnědé oči bez náznaku záludnosti. Jak na něco takového přišel?

„Víš proč?“ zašeptám. Nevyslovuje se mi to snadno.

„Kvůli tomu, co jsem zač.“

Vezmu jeho ruku do své. „Nikdy, nikdy bych ti neublížila,“ řeknu mu něžně.

Přes tvář mu přeletí stín.

„Ale uděláš to.“

Je mu teprve pět let a už si v sobě nese vědomí něčeho tak strašlivého.

Můj syn.

Traduje se, že si dcera z nejbohatšího panství v oblasti Scottish Borders ráda četla v nedalekém lese plném stromů tak starých, že jejich kmeny zbělely a větve byly celé zkroucené a pokřivené.

Jednoho dne dívka v lese usnula a zdál se jí sen, v němž ji navštívila zlá, ohavná bytost, stará jako sám čas, pokroucená jako liána a pokrytá černým slizem. Byla to čarodějnice Nicnevin, skotská Hekaté, v jedné ze svých mnoha podob.

Když se dívka probudila, utíkala domů a dlouhý čas se do lesa neodvážila.

O devět měsíců později porodila dítě, přestože přísahala, že s žádným mužem neulehla. Lékař při pohledu na něj utekl. Mělo sice andělskou tvář, avšak z pupíku a prstů na rukou i nohou mu vyrůstaly dlouhé vláknité kořínky, místo uší mělo pučící větévky a temeno jeho hlavy vypadalo jako měkký klobouk houby.

Dívčini rodiče takové stvoření nechtěli nechat žít a zahubili jej. Říká se, že je Nicnevin oba očarovala a ovládla jejich mysl, až se začali navzájem nenávidět nebo si ve zmatku a utrpení vzali život. Rodina byla za svůj krutý čin navždy prokleta.

Čarodějnice se však rozhodla, že sídlo nenechá zpustnout a udělá z něj své království, palác hniloby a zkázy.

Odtud název Lichen Hall čili Lišejníkové panství.

„Dějiny Lichen Hall“, poznámka pod čarou xi,
Kouzelný svět hub, A. E. Llewellyn (1937)

PŘEDTÍM

M A B E L

Dundee, Skotsko, květen 1959

Mám v koleni ducha. Hned za čéškou je malá kapsička a on se v ní schovává, zachumlaný do měkké podušky chrupavky. Je maličký a vyděšený, takže sedím s nohou lehce nataženou, abych ho nerušila. Nikomu jsem o něm neřekla. Mysleli by si, že jsem se zbláznila.

„Mabel? Posloucháte mě?“

Máma má doširoka otevřené oči, jako by se snažila probudit, její ruce ale vypovídají o něčem jiném. Křečovitě svírá popruh kabelky a klouby na rukou má úplně bílé, jako na nějaké pouťové atrakci.

„Slyšela jsi, co řekl doktor McCann?“

Přikývnu, i když jsem ho ve skutečnosti neslyšela. Tohle dělám pořád – sklouzávám ke snění. Prohlédnu si složku na stole vedle nás. Vidím na ní své jméno. Mabel Anne Haggithová. Narodena 12. března 1942, 45 kg, 158 cm. Doktor McCann se na mě dívá zpoza obrouček brýlí a jeho propletené tlusté červené prsty mi připomínají nějakého mořského tvora. Vzduch v místnosti pulzuje dojmem, že jsem provedla něco špatného.

„Kdy jste měla poslední menstruaci, slečno Haggithová?“ zeptá se doktor.

„Nejsem si jistá.“ Rozpaky mě zasáhnou jako políček. Na něco takového se mě ještě nikdo nikdo nezeptal. Je to soukromá věc.

„Zkuste si vzpomenout,“ řekne unaveně. Máma do mě šťouchne, jako bych byla nezdvořilá.

„Vždycky jsem měla... nepravidelné měsíčky,“ vykotám.

„Potřebuju jen jedny menses, slečno Haggithová.“ Doktor McCann si povzdechne. „Ty poslední.“

„Těsně před Vánoci,“ odpovím. Vzpomenu si na to ráno v pekárně, zrovna jsem strkala do pece první várku masových koláčů a zem pode mnou se najednou jako by naklonila. Pak přišlo ostré bodnutí v rozkroku a bylo mi jasné, co se děje. Na rozdíl od teď.

Doktor McCann si něco napíše na papír a potom začne listovat v kalendáři na stole. Znovu píše a něco si mumlá. Duch v mém koleni zakašle.

„Pět měsíců,“ oznámí najednou doktor McCann. „Což ukazuje na termín někdy koncem září.“ Olízne si palec a ukazováček a vytrhne z hromádky na stole leták. „Prosím,“ podá ho mámě. „Předpokládám, že si budete chtít co nejdříve zjistit informace.“

Máma si od něj leták vezme a vzlykne. Duch je neklidný, nemůže spát. Zuřivě si tře koleno, dokud mi máma podrážděně neodtáhne ruku.

„Kdo to byl?“ vyhrkne a z očí jí srší blesky. „Byl to ten hrozný kluk, ten Jack?“

„Jack?“ zamračím se. „Já to nechápu. Co se mnou je? Umírám?“

„Umíráte?“ Doktor McCann se zasměje. „Ale no tak, Mabel. Je vám sedmnáct, nejste dítě.“

„... čekala bych, že udržíš nohy u sebe,“ zasyčí máma a v očích se jí zalesknou slzy hněvu. „A s tím špinavým, odporným klukem. Já věděla, že to dojde tak daleko. *Věděla* jsem to.“

Teprve když uvidím název letáku, dojde mi to. Pomalu, jako by se mi vzhůru po krku plazily něčí prsty. *Domov svatého Lukáše pro matku a dítě*. Na přední straně je obrázek ženy sedící na posteli, vedle ní muž a žena. Všichni se usmívají a ona jim podává dítě. V podtitulku stojí: *Adopce je pro neprovdané matky tou nejlepší volbou*.

Myslí si, že budu mít dítě. O to tu jde.

„Já nečekám dítě,“ zaprotestuju nahlas a málem už jim řeknu o přízracích, které mi občas spí v plicích nebo se schovávají v dásních, i o tom, že mám možná jeden z nich v děloze a oni si ho spleťli s miminkem. Místo toho ze sebe vysoukám: „Jsem panna.“ Doktor McCann vyprskne smíchy. Je to ale pravda, *jsem* panna. Nikdy jsem neměla sex, dokonce ani ten, co se dělá rukama.

Doktor McCann se podívá na mámu. Ta se tváří nešťastně a rty má pevně sevřené. Vybavím si fakt, který jsem kdysi zaslechla – průměrný člověk za den vysloví jednu nebo dvě lži, ale sám je obelhán až *dvěstěkrát* denně. Víím, že já jsem mluvila pravdu. Takže doktor McCann lže?

Vyjdeme ven z ordinace. V autě nás čeká můj nevlastní otec Richard. „Je všechno v pořádku?“ zeptá se mámy a ona mu zaboří obličej do hrudi, jako bychom právě uprchly před válkou.

Zúží oči a přesune pohled z mámy na mě. „Cos provedla?“

Kvůli duchovi držím nataženou nohu, ale on se přemístil jinam. Teď ho cítím, jak mi tančí v břiše.

„To ten Jack,“ zašeptá máma ochromeně. „Dostal Mabel do maléru.“

Jack je můj kamarád. Bydlí o dva domy vedle, vídáme se, ale nikdy jsme nedošli dál než k líbání. „Není to Jack!“ vyhrknu, protože se bojím, že na něj svalí vinu, i když za nic nemůže.

„Proboha,“ zasyčí máma a pokřižuje se. „Takže tu máme celou eskadru potenciálních otců.“

Richard se na mě zadívá a obličej mu potemní. Rozbuší se mi srdce. Nevím, co jsem udělala špatného.

Vyrazíme domů. Bydlíme ve čtyřpatrovém řadovém domě na Rotten Row. Má devět ložnic, z nichž sedm obvykle obývají cizí lidé. Bydlím tam skoro celý život, ale penzion se z něj stal až po tátově smrti před deseti lety. Tak se máma seznámila s Richardem. Přijel k nám před šesti lety a už neodjel.

Zastavujeme před řeznictvím pana McGregora. Richard stáhne okýnko a ze dveří obchodu se na nás vyvalí zápach jako z krypty. Mám pocit, že se pozvracím, a rychle zašmátrám po klice.

Adopce je pro neprovdané matky tou nejlepším volbou.

„Můžeš zajít pro mleté maso, Mabel,“ řekne máma a podá mi pár mincí. „Patnáct deka, ani o deko víc, slyšíš? Mazej.“

Přitisknu si k nosu klop kabátu a vejdu do řeznictví. Podlaha je pokrytá dvoucentimetrovou vrstvou pilin, za krky tu visí oškubaná kuřata a podél zadní stěny je hlavou dolů pověšená řada mrtvých prasat.

Dnes má směnu Rory, syn pana McGregora. Je o něco starší než já a je hluchý. Při obsluhování používá notes a tužku, kam mu zákazníci píší, co chtějí. Někdy jim na oplátku napíše krátký vzkaz, třeba „krásný den na grilování!“ nebo „dneska vám to sluší, paní Haggithová!“

Co že jsem to měla koupit? Mrtvé kuře? Když se dostanu na řadu, zjistím, že místo Roryho stojí za pultem starší muž, kterého jsem nikdy předtím neviděla. Musí pracovat pro pana McGregora, protože má na sobě zakrvácenou pruhovanou zástěru, utírá si ruce do utěrky a zírá na mě. Na jedné tváři má tetování. Pavoučí síť.

„Co to bude?“ ptá se. „Dneska jsme dostali vepřové klobásky za skvělou cenu. Půl kila za deset pencí.“

Jsem pořád ještě příliš hluboko ve svém těle, než abych na něj promluvila. Beru do ruky zápisník a tužku.

Kuře, že?

Otočím na novou stránku a začnu psát, ale nedává mi to smysl. Píšu:

Venku v autě sedí muž a drží mojí mámě nůž na krku.

Jestli mi nedáte všechno, co máte v pokladně, zabije ji.

Podávám lístek muži s vytetovanou pavučinou. Podívá se na mě s výrazem naprostého zmatku a mně se najednou uleví, protože je zelený úplně stejně jako já po tom, co se stalo v ordinaci doktora McCanna. Proč jsem to napsala? Musel to udělat jeden z duchů. Cítím, jak se mi jeden z nich natahuje podél kosti ukazováčku a vrtí se.

Obchod je prázdný. Muž se letmo podívá na Richardovo auto zaparkované venku, a ať už vidí cokoliv, nejspíš ho to přesvědčí, protože rychle zamíří k pokladně a začne cpát do igelitové tašky hrsti peněz. Pak mi ji s pochmurným kývnutím podá. Taška plná mincí a bankovek se pohupuje v odporném zápachu mrtvých těl. Uvědomím si, že se mi zvedá paže, natahuju prsty, taška mi cinká v ruce, nohy se otáčejí a prošlapávají si cestičku pilinami. A pak jsem venku, nasedám do auta a svírám tašku s penězi. Nevím, co se to děje.

„Podej mi to maso,“ nařídí mi máma a luskně na mě prsty. „A účtenku. Doufám, že tě McGregor neošulil. Vždycky přidá o pár gramů víc, než jsem chtěla.“

Podám jí tašku. Otevře ji a zírá na peníze.

Nastane chvíle absolutního klidu, kdy všichni duchové utichnou a máma je tak ohromená, že nemá slov. Netrvá to ale dlouho. Prudce se otočí a vyděšeně na mě zírá.

„Mabel?“ řekne.

I

O šest let později

TEĎ

P E A R L

Scottish Borders, Skotsko, září 1965

1

Tohle místo je absolutní zapadákov. Začíná se stmívat a přísahám, že jestli se do dvou minut nevyčůráám, praskne mi močák.

„Myslíte, že bychom mohli zastavit?“ ptám se pana Petersona, sociálního pracovníka anglikánské církve.

„Ale ne, nastal čas?“ odtrhne zrak od silnice a zděšeně se na mě podívá. „Potřebujete do nemocnice?“

„Cože? Ne!“ odpovím. „Nerodím, jenom si potřebuju ulevit.“

Auto se lehce zakymácí, když se pan Peterson rozhoduje, jak s touto informací naložit. Zapne blinkr – úplně zbytečně, jsme jediné auto široko daleko –, dupne na brzdu a v oblaku štěrkového prachu zastaví u krajnice.

Vyběhnu ven. Proklestím si cestu křovím u silnice, protáhnu si své viditelně těhotné tělo a s úlevou přidřepnu. Až když jsem hotová, uvědomím si, že stojím po kotníky v bažině, a když se snažím vyškubnout nohy z toho mazlavého bahna, rozstříknu ho kolem a zničím si drahé šaty, které mi matka koupila, abych udělala dojem na Whitlockovy. Teď budou tak maximálně znechucení.

„Propána! Upadla jste?“ zhrozí se pan Peterson, když se vrátím k autu. Musela jsem do bažiny sáhnout pro jednu botu, takže

mám rukávy a ponožky od černého slizu. Vytáhne z náprsní kapsy kapesník a já si jím otru to nejhorší. Z toho zápachu se mi ale dělá špatně.

„Pojedme, ano?“ řeknu.

„Dobrá.“ Odkáže si, a než se napojí zpátky na silnici, zapne rádio. Začne hrát „I Want To Hold Your Hand“ od Beatles a on zvedne ruku z volantu a chce přepnout stanici.

„Můžete to nechat?“ poprosím ho. „Miluju Beatles.“

Nevypadá nadšeně, ale nechá rádio být.

„Byla jsem na jejich koncertě,“ pochlubím se. „Loni v dubnu. Když přijeli do Edinburghu.“

„Do Edinburghu?“ zopakuje a já se zasměju. Jako by to někdo na téhle planetě nevěděl.

„Podepsala jsem petici, aby přijeli do Skotska.“

„To musíte být velká fanyynka,“ poznamená.

Vyprávím mu, jak jsme kvůli lístkům s Lucy a Sebastianem tábořili dvě noci na Bread Street. Byla strašná zima, na chodnících se k sobě choulila dlouhá řada spacáků, ale v životě jsem se tak nenasmála. A pak v den koncertu ten pohled na ně na malém pódiu kina ABC! Všichni čtyři v šedých oblecích. Při „I Want To Hold Your Hand“ je pro samou hysterii bylo sotva slyšet. Všem kolem nás okamžitě vyhrkly slzy, dokonce i Sebastianovi. Připadá mi, jako by to bylo před sto lety.

„Já jsem spíš na Glenu Millera,“ říká pan Peterson a podléhá nutkání přepnout na zprávy o osmé na BBC.

Zajímalo by mě, jak často takhle vozí zbouchnutá děvčata do domovů pro matky s dětmi – i když místo, kam míříme, vlastně *není* domov pro matky s dětmi. Je to penzion. V Lichen Hall, rozlehlém panství ze šestnáctého století, které vlastní rodina Whitlockových, se čas od času laskavě ujmají dívek jako já, aby je ušetřili potupného pobytu v instituci. Jsem za to vážně vděčná, jenže je mi tak úzko, až mi naskočila kopřivka. Lichen Hall leží ve Scottish Borders, půl hodiny od malé rybářské vesničky St Abbs – čili jak jsem řekla, absolutní zapadákov. Co si tam celé ty dny počnu? Měla jsem se zeptat, jestli mají gramofon nebo

aspoň televizi. Jsem zvyklá pořád něco dělat. Dřív jsem vstávala v pět na směnu v nemocnici a pak s kamarády rovnou vyrazila na večeri nebo do nočního klubu.

„Asi nevíte, jestli tam mají televizi, že?“ zeptám se pana Petersona.

„To bohužel nevím.“

„Ale telefon mít budou, ne? Budu moct zavolat rodině?“

„To jste si nezjistila, než jste souhlasila s pobytem?“

Popravdě řečeno jsem se tak styděla, že jsem zvládla jedinou věc – odevzdat se osudu, jaký pro mě rodiče naplánovali. Těhotná a svobodná ve dvaadvaceti, taková ostuda!

„Ještě není pozdě zažádat o místo v ústavním zařízení pro matky s dětmi,“ navrhone, protože v mém mlčení vycítí strach. „Změnily se, už nejsou tak dickensové jako dřív.“

Ani na vteřinu tomu nevěřím. Minulý měsíc jsem domov pro matky s dětmi navštívila. Byl to jeden z těch menších, provozovaný Armádou spásy v řadovém domě na Corstorphine Road. Z atmosféry uvnitř mě mrazilo. Vedoucí byla sice okouzlující, ale z chladných holých stěn a bledých, ustrašených tváří tamních děvčat jsem nabyla dojmu, že tam vládne železnou rukou.

„Máma se s majiteli Lichen Hall zná,“ řeknu mu. „Prý jsou moje krevní skupina. Pan Whitlock je v důchodu. Býval vědec, průkopník v oblasti mikrobiologie, jestli se nepletu.“

„Mikrobiolog? A vlastní takovou rezidenci?“

„Přednášel na Edinburské univerzitě a na Yale. Lichen Hall kdysi koupil otec paní Whitlockové. Určitě tam budou mít telefon.“ To říkám spíš sobě než panu Petersonovi. „A jak by to navíc vypadalo, kdybych to zrušila v takovou pozdní hodinu?“

Povytáhne obočí. „Vaše matka se s Whitlockovými přáteli?“

„No... přáteli se s *jejich* přáteli.“ Snažím se rozluštit jeho pohled. „Proč? A nesnažte se mě přesvědčit, že tam straší. O to už se pokoušel můj bratr.“

Milý Charlie si včera večer vymyslel propracovaný příběh a rozhodl se mě jím oblažít, zatímco jsem balila. Bylo to něco

o královně víl, které původní majitelé zabili dítě. Podle mého bratra královna v domě straší a prokleje každého, kdo do něj vstoupí. Pěkný zmetek, ten náš Charlie. Moc dobře věděl, jaký mám z toho pobytu strach.

Odbočíme doprava a zastavíme před vysokou černou bránou se dvěma zlatými „W“ na vrcholu. To musí být náš cíl, i když na velké panství to má dost nenápadný vjezd – v podstatě jde jen o zatačku obklopenou stromy.

Pan Peterson vypne motor a vytáhne z kapsy bundy složený kus papíru. „Instrukce, jak najít klíč,“ vysvětlí mi. Dívám se, jak vystupuje a chvíli se rozhlíží v šeru, ohýbá se přes keř a pak se nejspíš s objeveným klíčem vydává k bráně. Otevře ji, nasedne zpátky do auta a pojedeme dovnitř.

„Myslím, že jste mi chtěl povědět, že je Lichen Hall prokletý. Nebo že jsou Whitlockovi vrazi.“

„Nepřísluší mi říkat něco takového...“

„Proboha, vyklopte to,“ zasměju se. „Nemůžete mě takhle navnadit a pak mlčet.“

„Jsou to jen klepy,“ brání se a prudce přibrzdí v zatačce, takže sebou na sedadlech oba cukneme dopředu.

„Co jsou jen klepy?“

Poškrábe si pleš na temeni hlavy. „No, přihodilo se to už před nějakou dobou. V padesátém sedmém nebo osmém, už si nevzpomínám... Děsivá dopravní nehoda kousek za Berwickem. Kouř byl vidět kilometry daleko. Ani jeden z Whitlockových nebyl účastníkem nehody, zemřel při ní ale jejich syn.“

„Panebože. Jejich syn?“

„Jediný syn, jejich jediné *dítě*. Vypráví se, že jakmile se o tom Whitlockovi dozvěděli, jeli rovnou do márnice a vyzvedli tam jeho tělo.“

Čekám, až mi řekne, že si dělá legraci, ale mlčí. „To je... neobvyklé.“

„To ale není to nejhorší. Asi o týden později toho jejich syna – jméno mi vypadlo – viděli ve vesnici. Prý byl v naprostém pořádku, bez jakýchkoliv známek zranění.“

Chvilí to trávím a pak to hodím za hlavu. Lichen Hall je jedním z největších pozemků ve Scottish Borders. Majitelé se nejspíš stali obětmi zlomyslných pomluv.

„To je všechno, co vím,“ dodá pan Peterson velice vážně.

„Budu to mít na paměti.“

Rozhodně si od něj svůj pobyt nenechám vymluvit. Do žádného ústavu mě nikdo nedostane, děkuju pěkně.

Příjezdovou cestu k Lichen Hall tvoří úzká asfaltka se zdí po jedné straně a vysokými stromy po druhé. Natahuju krk a pokouším se zahlédnout dům na jejím konci. Páni, tamhle je, osvětlený reflektory auta. Čtyři špičaté věžičky a tmavé kamenné zdi porostlé červeným břečťanem. Vypadá jako Drákulovo letní sídlo.

Dorazíme k hlavnímu vstupu lemovanému sloupy. Vedou k němu široké kamenné schody a dveře působí zlověstně. Pan Peterson najednou vypadá nervózně.

„Nechám vám kufry u schodů,“ řekne a vypne motor.

Vyskočím z auta a já vystoupím hned po něm. Sleduju, jak vytahuje zavazadla z kufru a pouští je na zem.

„Můžete mi je aspoň pomoci odnést dovnitř?“ zeptám se. Jsem naštvaná, jak neopatrně je upustil na mokrou dlažbu. Míří zpátky k přední části auta. Předpokládám, že jde pro nějaké papíry, poslední detail k vyřízení, než mě předá mým hostitelům.

Pak se ale ozve zvuk motoru a zakvílení pneumatik. Odjíždí. Zadek auta mizí v zatáčce příjezdové cesty.

2

Začíná poprchávat. Náhlý odjezd pana Petersona mě tak ohromí, že ani nejsem rozčilená. Rozhlédnu se kolem sebe. Vnější ochranné dveře proti vichřici jsou zavřené, nikde nikdo, a tak nechám zavazadla být, dobelhám se ke straně domu a tam ke své úlevě zahlédnu ve dveřích ženu, která něco rozhazuje po dvoře. Nejspíš drobký chleba – slétl se k nim tucet vran a teď bojují o potravu.

„Dobrý večer?“ pozdravím váhavě. „Já jsem Pearl, Pearl Gorhamová. Myslím, že mě očekáváte?“

„Ach, dobrý večer!“ odpoví žena a dojde ke mně s nataženou rukou. To bude paní Whitlocková. Má krátké hnědé vlasy proťkané stříbrem, šedé oči s povislými víčky a křivé zuby. Je oblečená do tmavých kalhot a roláku. Na pleti jí zůstaly jizvy po akné a její široké, od pohledu schopné ruce zdobí krátké čisté nehty.

„Ano, čekali jsme vás,“ řekne. „Kde máte řidiče?“

Je to Skotka, ale má velice slabý přízvuk, jako by většinu života prožila v Londýně nebo chodila na hodiny výslovnosti.

„Měl nějaké další povinnosti,“ zamluví to rychle.

Zavolá dovnitř do domu. „Aretto? Rahmi? Pojdte slečně Gorhamové pomoci s kufry.“

Ze tmy se vynoří dvě dívky a já je nasměřuju k místu, kde jsem nechala zavazadla. Obě jsou asi tak mého věku. Aretta je vysoká a štíhlá a má snědou pleť, výrazné lícni kosti a plné rty. Podle toho, s jakou lehkostí zvedá nejtěžší kufr, bude mít pořádnou sílu. Rahmi je drobná, s kočičíma očima barvy okru a dlouhými černými vlasy svázanými do volného drdolu. V nose má piercing a z jejího pohledu vycítím, že si nenechá jen tak něco líbit.

Nejdřív mě napadne, že jsou tu ze stejného důvodu jako já, ale ani jedna z nich není viditelně těhotná. Možná jsou to služebné.

Rozprší se, takže rychle posbíráme zavazadla – ačkoliv mě paní Whitlocková vzhledem k mému osmému měsíci napomíná, abych jim nepomáhala – a utíkáme dovnitř.

Ocitám se ve staromódní kuchyni s šachovnicovými dlaždicemi, mahagonovými skříňkami, velkým kuchyňským ostrůvkem s mramorovou deskou a neskutečně vysokým stropem rozděleným dřevěnými trámy, které by potěšily každého akrobata na hrazdě.

Paní Whitlocková mě přejede pohledem. „Upadla jste?“

Vzpomenu si na bahno na svých šatech a rukou. Vypadám příšerně. „Ach, promiňte. Ne, neupadla. Museli jsme cestou udělat zastávku...“

„Pojďte se dát do pořádku.“

Dlouhou chodbou mě rázně odvede ke schodišti. Už asi dva měsíce nesnáším schody. Schody a třetí trimestr nejdou úplně dohromady. I tak se s ní ale snažím držet krok.

„Východní křídlo je bohužel uzavřené,“ řekne pár kroků přede mnou. „S manželem už na takovou práci nestačíme.“ Odmlčí se. „V domě je každopádně pořád dost místa, abychom se sem všichni pohodlně vešli. Máme teplou vodu, ale jen ráno, takže vám radím vstávat brzy. V sedm připravuje Rahmi snídani, ve dvanáct oběd a večere je v pět.“

„Proč je uzavřené?“ zajímám se.

Nakloní hlavu. „Pardon, nerozumím.“

„Říkala jste, že je východní křídlo uzavřené. A že s manželem nestačíte na...“

„Aha, jistě. Chcete provést?“

Rozzářím se a přikývnu. „Ano, prosím.“

Pohled jí padne na zaschlé bláto na mých rukou a nohou. „Nechcete se nejdřív umýt a převléknout? Můžu vás provést pak...“

„Klidně můžeme jít rovnou,“ ujistím ji. Nechce se mi vysvětlovat, že každá buňka v mém těle křičí strachy a jediná možnost, jak dnes v noci usnout, je co nejrychleji se seznámit s novým

prostředím. Jsem bytost, které dělá dobře všechno známé a povědomé.

Uznale kývne hlavou. „Pojďte za mnou.“

Schody na konci chodby pokračují do dalšího patra a já si všimnu schodišťového výtahu přišroubovaného ke zdi. Vypadá poměrně nově.

Paní Whitlocková mě vede doleva, kde se rozprostírá obrovská místnost o velikosti tanečního sálu s řadou vitrážových oken zbarvujících tlustý koberec všemi odstíny duhy. „Tohle je manželovo mikrárium,“ oznámí mi a já přikývnu, jako bych věděla, co je to sakra mikrárium. „Když jsme se sem nastěhovali, koupil si detektor kovů, aby mohl na pozemcích hledat staré mince.“

„Staré mince?“

Zatváří se překvapeně. „Ach, myslela jsem, že jste o našich pozemcích slyšela. Je to velice zajímavé místo – starý les asi půl kilometru na východ je součástí pradávného kaledonského lesa. Všimnete si tam, jak přízračně bledé kmeny tamní stromy mají. Říkáme mu les duchů. Můj otec tam týden poté, co se sem s matkou přestěhovali, vykopal koňský postroj. Ukázalo se, že pochází z doby bronzové před třemi tisíci lety.“

„Páni, to je neuvěřitelné.“

„Ano. Od té doby jsme nic tak významného nenašli. Hrstku jakobínských nábojů, knoflík rudokabátníka. Spoustu kostí, z nichž některé se ukázaly být lidské.“ Úšklebek. „Na pozemcích se zjevně odehrála spousta bitev. Můj manžel se ale stejně víc zajímá o přírodu než o historii.“

„Příroda je historie, ne?“

„Pravda. Zdraví už mu neslouží jako dřív. Určitě jste si všimla schodišťového výtahu, který jsme nechali nainstalovat.“

Přikývnu a ona se smutně usměje. „Udržíme mikrárium přesně tak, jak ho opustil.“

Vede mě podél stolů lemujících obě strany místnosti. Jsou na nich vystavené skleněné vitríny plné muší a zrezivělých klíčů. Na stěnách visí další vitríny s malými krychlovými krabičkami

naplněnými něčím, co vypadá jako mrtvý hmyz a kousky stromové kůry. Chci se zastavit a prohlédnout si je, ale paní Whitlocková se zbytečně nezdržuje a jde rázně dál – což se mi na ní líbí, i když místnost je tak zvláštní a plná otázek, že na chvíli zapomenu, co mě sem přivedlo.

Dojdeme ke dvěma chodbám, z nichž jedna vede doleva a druhá doprava. Paní Whitlocková odbočí doprava a jáspěchám za ní.

„Tady je knihovna, pokud ráda čtete,“ otevře dveře do velkolepé místnosti s policemi knih táhnoucími se podél všech stěn. Zalapám po dechu a ona se zlehka zasměje. „Vybudoval ji můj otec,“ vysvětlí. „Byl to velký čtenář. My ostatní jsme proti němu barbaři.“

„Říkala jsem si...,“ začnu. Zadoufám, že ji neurazím, a větu dokončím: „Jsem *velká* fanyнка knih, ale zbožňuju i televizi...“

Rukou setře prach z poličky. „Televizi bohužel nevlastníme.“

Zklame mě to, ale snažím se své rozčarování nedat najevo. Prohlédnu si police sahající až k dřevěnému stropu a dvě křesla u otevřeného krbu. Díky bohu za knihovnu. Jsem tu minimálně na tři měsíce, možná na čtyři. Snad se tu najde i něco jiného než slovníky a encyklopedie.

Jdeme dál. Na konci chodby na nás čekají dveře, které jsou evidentně zamčené. Paní Whitlocková zašátrá v kapsách po klíči, pak jím otočí v zámku a pronese: „*Tohle* je východní křídlo.“

To napětí je vzrušující. Vykročíme na vrchol krásného dubového schodiště, které nám stoupá vstříc. Je to jako z *Jihu proti Severu*. Přímo uprostřed klenutého stropu visí křišťálový lustr o velikosti vany.

„Chodíte ráda do přírody?“ zeptá se paní Whitlocková.

„Když mám příležitost,“ odpovím a podívám se dolů na vstupní halu pod námi.

„Pět set akrů,“ řekne. „Tak velké jsou pozemky včetně polí a části pláže na úpatí útesů. Naše návštěvnice tu často zjistí, jak povznášející je každodenní procházka venku.“

Přikývnu. „Budu si to pamatovat.“

Pod schody se rozprostírá divoká změť šachovnicových dlaždic. Na jedné stěně visí jelení hlava a v koutě stojí antická socha nahé ženy. Z rohů obloukových dveří vykukují mramorové obličeje připomínající andělské chrliče. Vykročím a chci sestoupit dolů, ale paní Whitlocková se dotkne mojí paže.

„Ve vašem stavu raději ne,“ zarazí mě. „Když se podíváte pozorněji, uvidíte, proč tuto část domu momentálně nemůžeme využívat.“

Sleduju její pohled k obrovské mase žluté houby plazící se po jedné ze stěn. Ze škvíry v rámu dveří se na podlahu valí cosi, co vypadá jako řada obřích uší. Přehlédnu celou halu a vidím další houby, které se prodírají mezerami v dlaždicích a okeních rámech. Strop je pokrytý černou plísní. Z dřevěných schodů u mých nohou trčí tmavé chuchvalce. A ze sloupku zábradlí na konci schodiště vyrůstá dokonale tvarovaný chochol medově zlatých hub. Udělá se mi z toho fyzicky zle.

„Co se tu stalo?“ zeptám se a zabořím ústa do ohbí lokte.

Unaveně si povzdechne. „Napadení houbami. Pořád tomu nemůžu uvěřit. Dům tu stojí už čtyři sta let, odolal bombám, záplavám i blesku.“ Rozhořčeně zkrří ruce na prsou. „Houba se dokáže prokousat i skálou, věřila byste tomu?“

„Proboha.“

„Je horší než myši. Dostala se dokonce i do základů, což její odstranění ještě víc komplikuje. A pak tu jsou samozřejmě spory.“ Podívá se na mě. „Vdechovat spory hub není zdravé, jak jistě víte.“

„To tedy není.“

„Všichni jsme ale v bezpečí,“ řekne. „Stačí, když toto křídlo nebudeme využívat.“

O krok ustoupím. Mohli se zmínit, že je to tu prorostlé plísní, když nabízejí péči těhotným. „Znáte příčinu?“ zeptám se a nedokážu potlačit strach v mém hlase.

„Zřejmě se zvedla hladina spodní vody a desítky let marinovala základy, aniž bychom to tušili. A kde je vlhko, tam je bohužel i plíseň.“

„Nedá se s tím něco dělat?“

Zavrtí hlavou, odvede mě zpátky a zavře za námi dveře. Mám pocit, že jakmile jsme z východního křídla pryč, dýchá se mi lépe. „Řešení není jednoduché, jak si asi dokážete představit.“

„A zbytek domu to nezasáhlo?“

Uleví se mi, když zavrtí hlavou.

„Poškodilo nám to ovšem některé inženýrské sítě,“ přizná. „Telefon většinu času funguje, někdy se ale stane, že je mimo provoz. Osvětlení je podobně nevyzpytatelné, takže máme po ruce petrolejové lampy.“

Přikývnu. „Moji rodiče je používají dodnes. Pamatuji výpadky proudu za války a nechtějí, abychom byli s bratrem přehnaně závislí na elektřině.“

„Dobře dělají.“

Otočí se a pokračujeme do západní části domu, která vypadá moderněji. Přistavili ji někdy v posledních deseti letech, pokud se nepletu. Východní křídlo působilo díky vyšším stropům a ozdobným římsám dost staromódně – asi proto ho plíseň poškodila tak silně. Je starší, takže je možná k tomuto druhu napadení náchylnější.

„Jak daleko je vesnice?“ ptám se.

„Bohužel hodně, ale myslím, že tu budete mít všechno, co potřebujete. Ve čtvrtěk sem chodí pošťák, takže dopisy můžete nechávat v hale.“

Snažím se nedat najevo svou sklíčenost. Žádná televize, žádný telefon a pošta jednou týdně. V *Top of the Pops* mají zítra večer vystoupit Sonny a Cher.

„No nic,“ povzdechne si. „Ukážu vám váš pokoj, ano? A pak se můžete konečně vykoupat.“

Vede mě po schodech do nejvyššího patra.

„Prý jste zdravotní sestra?“ zeptá se.

„Ano.“

I přes to, jak sebejistě to říkám, ve skutečnosti nevím, jestli se ke své profesi ještě někdy vrátím. Doufala jsem, že pro mě sestra Clarková třeba udělá výjimku, když se o svém těhotenství nebudu

šířit, ale nechtěla o tom ani slyšet. „Všichni byli proti tomu, aby se ze mě stala sestra,“ prozrazuju paní Whitlockové víc, než bych měla. „Rodiče jsou staromódní, měla jsem podle nich dát před kariérou přednost manželství a dětem.“

Paní Whitlockovou moje přiznání zaujme. Prohlédne si mě pozorněji. „Aha. Tuším, že budete docela rebelka, slečno Gorhamová.“

„Prosím vás, říkejte mi Pearl,“ nabídnu jí a začervenám se. „Dokonce i moji pacienti mi říkají křestním jménem.“

„Takže proč...?“ začne a já už vím, na co se ptá.

Dojdeme do druhého patra. Snažím se skrývat, jak jsem zadýchaná, ale všimne si toho a udělá pauzu.

„Strávila jsem rok v nemocnici,“ vysvětluju. „Bylo mi sedm. Meningitida.“

„Bože,“ přitiskne si konečky prstů ke rtům. „Rok? To jste na tom musela být hodně špatně.“

„Bylo to zlé.“

Vybavím si ty dlouhé dny v Královské nemocnici, během kterých jsem tesknila po matčině vůni. Rodiče za mnou nesměli a já jsem bez nich byla vyděšená. Když jsem plakala, chodila mě objímat a utěšovat jedna ze zdravotnic, sestra Haddonová. Tehdy jsem se zařekla, že jestli mě někdy pustí, stanu se zdravotní sestrou a každému, kdo na tom bude stejně zle a bude se mu stýskat po domově jako mně, se budu snažit o maličko zlepšit život. V šestnácti jsem nastoupila do výukového programu pro sestry v zácviku, drhla jsem pokoje, vařila pacientům a vydělávala čtyři libry týdně. A pak jsem se přihlásila na zdravotnickou školu. Tvrdě jsem dřela, abych tu práci získala.

„Rodiče vás určitě poslali na dobrou školu.“

Přikývnu. „To bych řekla.“

„Ptám se proto, že bych vám byla velice vděčná, kdybyste Wulfricovi mohla pomoci s učením.“

„Wulfricovi?“

„Mému vnukovi.“ Smutně si povzdechne. „Je mu čtrnáct a už nechodí do školy. Než manžel onemocněl, učil ho on. Pokoušela

jsem se ho zastoupit, ale ne vždy se bohužel podaří zkombinovat rodinu se vzděláváním.“

Vzpomenu si na slova pana Petersona o tom, jak Whitlockovi přišli o jediného syna. Wulfric musí být jeho dítě a nejspíš tu s prarodiči žije od otcovy smrti. Hrozná tragédie.

„Ráda vám pomůžu.“

Laskavě se usměje. „Nechám vás, abyste se tu zorientovala. Po týdnů nebo dvou bychom ale možná mohli začít s výukou?“

Vystoupáme další část schodů. Naše konverzace mi zlepšila náladu – sice tu nemají televizi a je tu ticho jako v hrobě, ale možnost uplatnit své schopnosti a pomáhat vnukovi paní Whitlockové zní nadějně. Budu se mít čím zabavit.

„A jsme tady,“ zavede mě do kruhové místnosti v jedné z věžiček na samém vrcholu schodiště. Sametové závěsy jsou roztažené do půlměsíce a lampa vrhá teplý zlatavý svit. Je to tu krásné – mosazné jednolůžko s nažehleným bílým povlečením, litinový krb s vázou růžových růží na římse, šatní skříň a komoda. A dětská postýlka. Snažím se na ni nedívat. Skoro se mi podařilo zapomenout na to, proč jsem tady.

„Je to dokonalé,“ řeknu a otevřu jeden z kufrů, které už stojí u nohou postele. Paní Whitlocková nakloní hlavu na stranu a prohlédne si jeho obsah.

„Svatá dobroto,“ žasne. „Drahousšku, máte tolik bot, že by to potopilo loď.“

„Jsem jimi tak trochu posedlá,“ přiznám s povzdechem.

„To jste můj člověk,“ zašeptá důvěrně. Vytáhnu červené boty s kulatou špičkou a páskem přes nárt a odhalím Sebastianovu fotku pod nimi. Zubí se přímo na nás a mně se stáhne žaludek. Pozdě, všimla si jí.

„No tedy,“ vezme fotku a podrží ji na světle. „To je ale fešák.“

„To je,“ potvrdím teskně.

Zvedne pohled a přimhouří šedé oči. „Chápu správně, že to není člen rodiny?“

Zavrtím hlavou. „Ne, tohle... jmenuje se Sebastian.“

„Aha,“ pronese vědoucím tónem. „Otec vašeho dítěte, předpokládám?“

Ztěžka polknu a sleduju, jak si prohlíží Sebastianovu krásnou tvář. „Ano.“

Je to lež – Sebastian není otcem. Nedokážu se ale donutit to přiznat, ne před ní. Najednou mi její přítomnost připadá vtíravá.

„Dám si tu koupel,“ řeknu potichu. O krok ustoupí a znovu fotku uloží do kufru, jako by se probrala ze zakletí.

„Samozřejmě. O patro níž najdete vlastní koupelnu. Čisté ručníky jsou ve skříni.“ Široký úsměv. Všimnu si, že na broži připnuté na jejím roláku není vlčí mák, jak jsem si myslela. Je to muchomůrka červená.

„Jsem tak ráda, že vás tu v Lichen Hall máme,“ usměje se. „Co kdybyste zítra posnídala se mnou a mým manželem, pokud se na to budete cítit?“

Oplatím jí úsměv a všechny předchozí rozpaky se rozplynou. „S radostí.“

Moje vlastní koupelna s vnitřním záchodem. Vana na nožičkách naplněná po okraj teplou vodou s pěnou. Sundám si špinavé šaty, vlezu si do ní a s úlevou vydechnu, když mi horká voda omyje všechna bolavá místa. Nad vodou se mi rýsuje břicho, pevný kopeček, který sebou lehounce škube, jak se dítě hýbe. Tu a tam kůži nadzvedne maličká trojúhelníková pata a já ji poplácám a pozdravím miminko.

Opřu si hlavu o okraj vany a snažím se nerozplakat. Je to dobré, všechno je v pořádku. Místo otřesného ústavu jsem na krásném panství. Do Vánoc bude dítě adoptované a já se budu moct vrátit domů a předstírat, že se nic z toho nestalo.

Vtom na chodbě zavrzájí prkna.

Otevřu oči a podívám se za zvukem. Nechala jsem pootevřeno. Měla jsem zamknout, jenže nesnáším zavřené dveře. Další zavržení.

„Haló?“ zavolám. „Kdo je tam?“

Venku se někdo pohybuje. Slyším šoupání nohou.

„Haló?“ zopakuju o něco naléhavěji. Jestli je to paní Whitlocková nebo některá ze služebných, které jsem viděla předtím, přece mi odpoví, ne?

Vylezu z vany, omotám kolem sebe ručník a vyjdu na chodbu. Je prázdná. Staré domy jako tento sténají a vrzají v jednom kuse.

Otáčím se, abych se vrátila do koupelny, když vtom koutkem oka něco zahlédnu. Kolem rohu stěny na konci chodby uvidím obtočené prsty a těsně nad nimi čelo a pár očí.

Leknu se a majitel prstů se rozběhne ke schodům. Je to dítě, malý chlapec s hustými kudrnatými vlasy. Napadne mě, že to

bude vnuk paní Whitlockové, ale pak si vzpomenu, jak se zmínila o tom, že je Wulfricovi čtrnáct. Dítě pádící po schodech je mnohem mladší, může mu být pět nebo šest.

Zavolám na něj a zamířím ke schodům. Chci mu jen říct, že není v žádném průšvih. Po chlapci ale nikde ani stopy, zmizel jako noční zloděj.

Druhý den ráno se probudím chvilku po sedmé, což je na mě dost pozdě. Venku svítí slunce a jeho jasné světlo proniká kruhovými okny. Páni, ten výhled! Na kilometry daleko se táhne hustý les a za ním se rozprostírají zvlněné, limetkově zelené louky s hlodášovými keři. Vybalím pár věcí a rozložím na parapet matrjošky. Je to dědictví, dárek od babičky ze Švédska. Červenou a zlatou barvu na ně nanesly ruce mých předků a já se díky nim cítím v bezpečí.

Sundám si natáčky a kartáčem si pročísnu světlounce blondaté vlasy. Líbí se mi, když vypadají jako našlehané máslo. V módě je teď silné líčení s umělými řasami a silnými očními linkami, jenže na takové věci já nemám čas. Mám výrazné lícní kosti a bledou tvář, takže růžovou rtěnku používám kromě rtů i na líce. A nezbytná je i řasenka, jinak kvůli prokletí světlých řas vypadám jako mrtvola. Pak na sebe hodím modré těhotenské šaty, které mi ušila teta Fenella, a vydám se dolů na záchod a pro něco k jídlu.

Dům je obrovský a já jsem dezorientovaná. Sejdu ale dolů stejnou cestou, kterou jsem přišla, a narazím na kuchyň s jídelnou. Na kuchyňské lince leží košík s houskami. Jednu rovnou hladově zhltnu, pak si do velké sklenice napustím vodu a vypiju ji nad dřezem. Obsluhovat se sama mi sice přijde neslušné, ale paní Whitlocková říkala, že jedna ze služebných připraví v sedm snídani, takže to snad není problém.

Najdu konvici a čaj. Zatímco čekám, až se uvaří voda, prohlédnu si přilehlou jídelnu. Na konci místnosti stojí krb s dřevěnými trámy a oválný stůl obklopují už od pohledu nepohodlné

židle. U okna si všimnu podstavců s mramorovými bustami přísných mužských tváří.

Na to, aby to tu bylo něčím domovem, působí celé místo až moc formálně. Chybí mu duše, je to takový ten dům, ve kterém se člověk může cítit hodně osaměle. Vzpomenu si na chlapce, kterého jsem večer viděla vybíhat schody, a na vnuka paní Whitlockové, Wulfrica. Jak se jim tu líbí? Pro děti to rozhodně není ideální dům.

Prohlédnu si obrazy na stěnách a pár starožitností na krbové římse. Zkontroluju všechny kouty a štěrby, jestli neuvidím plíseň. Díky bohu žádnou nenajdu. Od chvíle, co mi paní Whitlocková ukázala zamořené východní křídlo, zkoumám stěny a mezery v podlahových prknech a hledám tu příšernou černou houbu. Z jejího zápachu se mi dělá špatně. Až moc dobře vím, jak jsou plísňové spory nebezpečné – onemocnění, které mě v sedmi letech postihlo, byla kryptokoková meningitida, což je druh způsobený plísní.

Vyjdou na chodbu a všímám si detailů – vysokého stropu s lištami, které se v rozích stáčí dolů a jsou zakončeny malými cherubíny, dlážděné podlahy, která zažila lepší časy, a dřevěného obložení na stěnách, díky němuž působí prostor temněji. Je tu chladno, i když jsou zavřená okna a stěny lemuji mosazné radiátory. Stěna před kuchyní je pokrytá zarámovanými fotografiemi, které podrobně prozkoumám.

Páni, Whitlockovi procestovali kus světa. Na fotkách se objevují snad všechny slavné památky – Eiffelova věž, pyramidy v Gíze, Niagarské vodopády. Manželé jsou na snímcích zachyceni v různém věku, jednou pózují s propletenými pažemi, pak s dítětem. Whitlockovi se synem, hádám. Vzpomenu si, co mi vyprávěl pan Peterson – jak jejich syn zemřel a jak s nimi ta tragédie tak zamávala, že jeho tělo odvezli z márnice. Přemýšlím, jestli je na tom drbu něco pravdy. I když mi to připadá absurdní, už teď je mi jasné, že Whitlockovi nejsou průměrná rodina.

Vedle fotografií visí malba nějaké víly s dítětem v náručí. Je to zvláštní obraz, od pohledu hodně starý, s mosaznou tabulkou

v dolní části. Víla vypadá bizarně, má dlouhé, protáhlé tělo, místo rukou drápy a v obličeji kradmý, ustrašený výraz. Mezi ostatními obrazy působí nepatříčně. Možná je to ale rodinné dědictví.

Je krásné ráno bez mráčku, takže si přes ramena přehodím kabát a vyrazím ven. Láká mě starobylý les, o kterém se zmínila paní Whitlocková. Jedna strana domu je orientovaná směrem k dlouhému pásu trávy a stromů, na druhé straně je zahrada uspořádaná do dlouhých tunelů z růží a menších zahrádek obehnaných zídkami. U zarostlých okrajů zahrady se choulí kamenné sošky zvířat a půvabná šterková cestička protíná místo, které kdysi pravděpodobně bývalo bujným růžovým záhonem. Protéká tu potůček s klenutým kamenným můstkem. Vyjdu na něj a rozhlédnu se po stromech a keřích. Přímo přede mnou se tyčí vrba se silnými větvemi rozlévajícími se do trávy jako zelený vodopád.

Ve stínech u kmene se mihne cosi malého a mrštného. Králík. Vykročím vpřed, abych se na něj podívala zblízka, ale vtom ho něco zachytí a jeho bílý ocas vyletí vzhůru mezi větvemi. Past.

Králík visí hlavou dolů, několik vteřin sebou mrská a pak znehybní.

Ohromeně zvednu dlaně ke rtům. Rychle k němu vyrazím a zpozoruju, jak k němu někdo běží z opačné strany. Je to jedna z dívek, které mi včera večer pomáhaly odnést zavazadla. Ta s vážným, maličko šišatým obličejem, černými vlasy staženými do dlouhého ohonu, zarputilým pohledem a kůží, která působí, jako by ji někdo namočil do zlata. Na sobě má starou bílou halenu a černé kalhoty a na nohou gumáky. Když ke mně dojde, ani se na mě nepodívá, vytáhne z opasku ostrý nůž a přeřízne provaz, za který králík visí ve vzduchu.

Jsem v takovém šoku, že ji ani nepozdravím. Jen na sebe zíráme přes trávník, já s vytřeštěnými očima a otevřenou pusou, ona s chmurným odhodláním. Pak si mrtvého králíka přehodí přes rameno jako utěrku a odkráčí.

„Ožirají zeleninu,“ ozve se čísi hlas. Otočím se a zjistím, že za mnou stojí druhá služebná, Aretta. Na hlavě má naražený slamák a přes jedno rameno se jí jako had táhne černý cop. Je oblečená

do stejných mužských šatů jako Rahmi a obličej se jí leskne potem. „Musíme je chytat, aby nám nezničili úrodu. Chceš to tu ukázat?“

„Ano, prosím,“ odpovím, i když jsem pořád v šoku z pohledu na králikovu smrt a ani pořádně nevnímám, na co se mě vlastně ptá.

Jdu za ní na opačný konec zahrady, kolem vrby a skrz branku se zrezivělou cedulí s nápisem *Zimní zahrada*. Je to velký pozemek chráněný vysokou kamennou zdí. Z černozemě tu vyrůstají řádky pórku, mrkve, zelí a brambor a ve skleníku roste hrášek a rajčata. Uprostřed stojí strašák a v opačném rohu pařeniště plné rostlin.

„Já jsem Pearl,“ představím se. „Přijela jsem včera večer.“

„Aretta.“ Napřímí se. „Zahradničíš?“

Zavrtím hlavou a nervózně se zasměju. „Nikdy jsem ani nese-kala trávník. Není to hrozné? Tuhle zahradu jsi dělala ty, nebo...?“

Aretta moji otázku ignoruje, sehne se a pustí se do vytrhávání plevelu. „Kdy se ti to má narodit?“

„V říjnu.“

„Řekla ti paní Whitlocková, co budeš mít za úkol?“

„Za úkol?“

„Každému dá nějakou práci.“

V tu chvíli se zarazím. Jsou to vážně služební, nebo jsou tu ze stejného důvodu jako já?

Ani jedna z nich nevypadá, že by byla těhotná. „Prý bych jí mohla pomáhat s vnukem Wulfricem.“

Aretta povytáhne obočí. „Hodně štěstí.“ Prejde k řadě rajčat, zatímco já tam stojím a vstřebávám její slova. Asi Wulfrica nemá ráda. Dívám se, jak rovná kůly a zalévá rostliny vodou z konve.

„Včera večer jsem viděla malého chlapce,“ zvýším trochu hlas. „Nevíš, kdo by to mohl být? Nejspíš jsem ho vylekala.“

Podezřívavě si mě prohlédne. „Malého chlapce?“

„Ano. Měl na sobě pyžamo, mohlo mu být tak pět nebo šest.“

Pokrčí rameny. „Co vím, tak tu žádné děti tohoto věku nejsou.“

„Určitě?“

„Stoprocentně,“ prohlásí důrazně.

Mám pocit, že jsem se dotkla jakéhosi citlivého místa. „Zvláštní. Tak to asi byl duch.“

„Asi.“

Nejsem si jistá, co si o téhle poznámce a vůbec o Arettě myslím. Chová se odměřeně, jako by na mě neměla čas. Stojím vedle ní ještě pár minut, než mi to dojde a jdu pryč.

Sklesle se vrátím do Lichen Hall. Asi jsem měla počítat s tím, že se budu chvíli přizpůsobovat.

Na stolku před kuchyní si všimnu telefonu. Rozhlédnu se kolem. Chci se zeptat, jestli si smím zavolat, ale pak si vzpomenu, že spojení funguje jen občas. Váhavě zvednu sluchátko a přiložím ho k uchu. Ozve se oznamovací tón. Díky bohu. Rychle vytočím číslo domů a jedním okem sleduju schodiště pro případ, že by se někdo objevil.

Zvedne to paní McQuadeová, naše hospodyně. Matka je na nákupu. Prý nebude pryč dlouho a hospodyně slíbí, že jí vyřídí, ať mi zavolá. Než se stihnu rozloučit, linka ztichne.

Sedím u telefonu a čekám na matku, dokonce znovu zvednu sluchátko a zkontroluju, jestli spojení funguje. Nefunguje, ale nechci odejít, kdyby náhodou zavolala. Najednou potřebuju slyšet její hlas.

Musela jsem usnout, protože když zvednu hlavu, je najednou tma. Slyším zvuk kol přejíždějících po dřevě. Potemnělá chodba zničehonic působí strašidelně a mně se divoce rozbuší srdce.

„Kdo je tam?“ zeptám se vystrašeně.

Zvuk zesílí do vysokého pískotu. Zvednu se ze židle a chystám se na boj, nebo útěk. Najednou se z šera vynoří obraz: paní Whitlocková tlačí invalidní vozík. Pískot vydávají jeho kolečka. Úlevou se málem roztřesu.

„Jste v pořádku, drahoušku?“ usměje se na mě.

„Jsem,“ zasměju se tomu, jak jsem sama sebe vyděsila. „Čekala jsem, až mi zavolá matka.“ Kývnu na muže na vozíku a natáhnu k němu ruku. „Dobrý den. Já jsem Pearl.“

Maličko zvedne bradu, ale zjevně mi rukou nedokáže potrást. Je oblečený do županu a pantoflí, má skloněnou hlavu, sněhobílé vlasy, šedivý plnovous a ochablou čelist. Netuším, jestli je při smyslech.

„Tohle je můj manžel Joseph,“ představí ho paní Whitlocková. „Většinu dne prospí, takže ho vždycky večer vyvezu na čerstvý vzduch.“

„Nevěděla jsem...,“ nedořeknu. Nevěděla jsem, že je na tom až tak špatně a potřebuje invalidní vozík.

Skloní se nad ním a nahlas promluví. „Slečna Gorhamová je zdravotní sestra, miláčku. A bude Wolfiemu pomáhat s učením.“

Nato pan Whitlock zvedne hlavu a podívá se na mě, nebo možná skrze mě, nejsem si jistá. Potom jediným, překvapivě kradmým pohybem natáhne paži, jako by chtěl moji ruku. Přistoupím k němu a vezmu jeho dlaň do své. Má pevný stisk. Začne něco mumlat.

„Copak, drahý?“ zeptá se paní Whitlocková. Skloní se, aby ho slyšela, ale nerozumí mu.

„Moje oko. Mám něco v oku.“

Podívám se na paní Whitlockovou a hledám u ní vysvětlení.

„Nic tam nemáš, drahý,“ odpoví.

„Můžu mu ho zkontrolovat,“ nabídnu se. Navzdory jejím protestům se k panu Whitlockovi předkloním a on rozšíří modré oči, pokorně ke mně zvedne obličej a já ucítím jeho páchnoucí dech. Nevidím nic znepokojivého. „Možná je to chloupek?“

„Za okem,“ řekne a žilnatou rukou si ukáže na pravé oko. Podívám se znovu, ale panuje mizerné světlo a nemá žádné viditelné zranění ani zánět.

„Až ho odvezu zpátky do ložnice, zkontroluju to,“ ujistí mě paní Whitlocková. „Je tam lepší světlo. Nejspíš je to reakce na léky. Jedla jste?“

Zavrtím hlavou. „Od snídaně ne.“

Protáhne obličej. „Aretto? Aretto!“

Na schodech se ozvou kroky a objeví se Aretta. Ze zahradnického úboru se převlékla zpátky do staromódních černých šatů

a učesala si vlasy. V ruce drží vyžehlené prostěradlo, jako by zrovna stlala postele.

„Přines naší návštěvě něco k jídlu, ano?“ pobídne ji paní Whitlocková.

Aretta přikývne. „Ano, madam.“

Dívám se, jak se otáčí na podpatku a rychle mizí v šeru chodby. Paní Whitlocková se dotkne mojí paže a společně zamíříme ke kuchyni. Pan Whitlock na vozíku tiše chrápe a ona zvedne z rukojeti vozíku ručník, sroluje ho a zastrčí mu ho mezi rameno a hlavu.

„Musím se omluvit, že jsem s vámi dnes ráno neposnídala,“ řekne mi. „Jak vidíte, manželovi není dobře. Pořád si zvykám na to, kolik péče potřebuje.“

„Smím se zeptat na jeho diagnózu?“

„Dementia,“ posmutní. „V posledním roce se jeho stav zhoršil.“

„Můžu vám nějak pomoci?“

Zdvořile přikývne: typická odpověď někoho, kdo není zvyklý pomoc přijímat. „Možná. Nejdřív se ale musíte najíst.“